

3. søndag efter Helligtrekonger

Tid og sted: d. 22/1 2017 kl. 9 og 10.30 i Højen og Ødsted Kirker

Salmevalg

749: I østen stiger solen op

448: Fylt af glæde (Ødsted)

579: Vor tro den er et lys (mel.: Nu takker alle Gud)

323: Kirken den er et gammelt hus

7: Herre Gud, dit dyre navn og ære

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Da Jesus var kommet ned fra bjerget, fulgte store folkeskarer ham. Og se, en spedalsk kom og kastede sig ned for ham og sagde: ”Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.” Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: ”Jeg vil, bliv ren!” Og straks blev han rensset for sin spedalskhed. Men Jesus sagde til ham: ”Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten, og bring

den offergave, Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.”

Da Jesus gik ind i Kapernaum, kom en officer hen og bad ham: ”Herre, min tjener ligger lammet derhjemme og lider forfærdeligt.” Han sagde til ham: ”Jeg vil komme og helbrede ham.” Men officeren sagde: ”Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag. Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt. Jeg er jo selv en mand under kommando og har soldater under mig. Siger jeg til én: Gå! så går han, og til en anden: Kom! så kommer han, og til min tjener: Gør det og det! så gør han det.” Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, der fulgte ham: ”Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel. Jeg siger jer: Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget, men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.” Men til officeren sagde Jesus: ”Gå, det skal ske dig, som du troede!” Og hans tjener blev helbredt i samme time.

Prædiken

Sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt.

Verden blev grundlagt på et ord. Bliv, sagde Gud. Det var det første ord. ”Bliv lys”, og der blev lys. Vi siger, at Gud skabte alt ud af intet. Og alt blev til, fordi Gud sagde ”bliv”. I begyndelsen var Ordet. Alt blev til ved Ham, ved Ordet, og uden Ham blev intet til af det, som er. Verden blev grundlagt på et ord.

Og det var et magtfuldt Ord. Det skabte ud af intet. En begyndelse. Gas og støv. Et stort brag. Et uoverskueligt kaos. Luft, vand, ild og jord. Og Gud sagde ”bliv”, og himlen blev til, vandet samlede sig i oceaner, jorden samlede sig i kontinenter, og der var bjerge og ørken og stepper, der spirede græs, planter, blomster og træer, der skabtes dyr i alle størrelser. Og Gud sagde blot: bliv æbletræer og egetræer, bliv græs og hvede, bliv myg og myrer, bliv spækhuggere og elefanter. Og til sidst sagde han: Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os! Og så står der, at det magtfulde Ord blev kød og tog bolig iblandt os. Vi kalder det for inkarnationen. Det betyder ”i

kød”. De fleste genkender det latinske ord ”Carna” – kød – fra den populære mexikanske ret, chilli con *carne*.

Verden blev grundlagt på et Ord. Og det Ord var magtfuldt. Og det Ord blev født som et menneske, et lille himmelbarn, juleaften for mere end 2000 år siden. Jesus hed barnet, og han skulle blot sige et ord: ”Storm, læg dig” og stormen adlød. ”Jeg vil, bliv ren” og den spedalske blev ren. ”Gå, det skal ske dig, som du troede”, og officerens elskede tjener blev helbredt. ”Sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt”. Jesus Kristus er selv det magtfulde Ord, der grundlagde verden, som bjergene hviler på, som er havets bund og himlens blå farve. Og Jesus Kristus er ikke et neutralt Ord. Jesus Kristus er et værensord. Et livsord. Det er et Ord, der vil det gode; Ordet er en kærlighedsmagt. Det er et Ord, man kan bygge på. Bygge familie. Bygge venskaber. Bygge fællesskab. Bygge kirke (og bygge sognehus). Og i bibelteksten til i dag hører vi, at det Ord er vores, men det er ikke vores alene. Det er også et Ord til den romerske befalingsmand. Det er også et Ord til Donald Trump og til Vladimir Putin; til

den fremmede. For Ordet er Gud selv, den genopstandne Jesus Kristus, der selv er til stede i blandt os, når hans mægtige Ord lyder; når vi døber et menneske; når vi knæler skulder ved skulder oppe ved alteret og modtager hans legeme og blod; når vi synger lovsange, os til gavn og Gud til glæde; når vi vender os i begejstring mod et medmenneske; når vi rejser den faldne; når vi selv hjælpes ud af vinterdepression og kulde, fordi vi hørte og fattede, at nogen elsker os.

Sig blot et ord, så vil min tjener bliver helbredt.

Det er en romersk officer, der henvender sig til Jesus. Og han forstår, hvad ikke mange jøder har fattet: at Jesus ikke er en simpel mirakelmager, der kan begejstre med sine trylleformularer og sin mirakelkunst. Jesus får ikke virkeligheden til at bøje sig efter hans vilje; Jesus har magt over virkeligheden; han kan befale, hvordan virkeligheden skal være.

Det nye er, at Gud ikke er en neutral magt. Jesus bekymrer sig om, at dem han møder, har det godt. Jesus elsker, Jesus græder, Jesus bliver vred og Jesus helbreder,

genopliver og giver brød til de sultne. Jesus bygger et fællesskab op. Jesus lægger grundstenen til en helt ny måde at være menneske på: Vi kan leve frit, fordi vi kan stole på Guds kærlighed.

Gud er en magt, der elsker. Gud røres og bevæges. Gud grundlagde verden på et ord; og Ordet havde værdi; Ordet er godt. Skabningen er god. At vi er til, er godt, fordi der er kærlighed imellem os. Det nye liv, der fulgte med Jesus, er et tillidsfuldt liv, som vi gennem dåben får rakt fra slægt til slægt med budskabet om, at intet kan rive os ud af Guds kærlighed.

Det er fundamentet for vores kirke. Det er budskabet, den tunge, tunge døbefont hviler på.

Kirken er et hus bygget af levende sten. Sådan står der i den salme, vi skal synge efter prædikenen. Vi er Guds hus; og Guds hus findes ikke uden et vi. "Vi" er "jeg" og "du" forenet i kærlighed. For vi er bestemt til kærlighed. Det var ikke meningen, at Adam skulle være alene på jorden, så Gud skabte Eva. Vi er skabt til at leve tillidsfuldt og med kærlighed til hinanden: Var vi på jord ej mer' end to / bygge

dog ville han og bo / hos os i hele sin vælde – som det hedder i salmen.

Men der er en bagside. Og bagsiden er, at vi ikke kan nøjes med lovens umisforståelige vejledning. Loven skal sikre de svageste et værdigt liv. Loven er en fundamental ordening i et hvilket som helst samfund. Men Guds Ord er en korrektion af loven. For vi kan ikke nøjes med at gøre, som loven siger. Når vi har fulgt loven til punkt og prikke og levet op til hvert eneste krav, så er der stadig nød på jorden. Der er stadig ensomme og forladte mennesker; der er stadig fængslede fanger; der er stadig flygtninge; og der er stadig krig. Jeg kan også følge loven til punkt og prikke, og så samtidig være et dumt svin. Jeg kan oven i købet misbruge loven til at undertrykke andre med. Guds Ord er en korrektion af loven. Loven er neutral, så længe loven ikke balanceres med evangeliet, med budskabet om, at vi er frie individer, der er skabt til at leve tillidsfuldt og med kærlighed til næsten. Det stiller store krav til os. Det kræver, at vi tør gå den fremmede i møde. Det kræver, at vi tør omfavne det ukendte. Det kræver, at vi tør stille os

solidariske med dem, som ingen vil anerkende. Det stiller større krav til os, end den enkelte formår at løfte.

Men læg mærke til, at der netop er tale om et ”vi”. For ”vi” er et fællesskab af frie individer, der har fået mod til at leve tillidsfuldt og med kærlighed til vores naboer. Vi er Guds hus og kirke, bygget af levende sten. Og fundamentet er Guds Ord. Det magtfulde Ord, der skabte alt ud af intet.

I Århus stødte jeg en gang på en filosofisk anlagt pølsemand. Det var en kvinde. Da jeg bestilte en ristet hotdog med det hele, svarede hun, jo tak, en ristet hotdog med *lidt af hvert*. Underforstået: du kan jo ikke få ”*det hele*” på én lille hotdog.

Men ”det hele”, altet, universerne. Det hele hviler på ét Ord. På Gud, der sagde ”bliv”. Og det Ord er vores magtfulde Ord. Når vi siger ”Jeg elsker dig”, så er det ikke blot en neutral beskrivelse af et forhold, vi står i. Så er det selve livets mening. Så sætter vi ord på universets formål. Så skaber vi den forbindelse mellem et jeg og et du, som skabningen hele tiden bevæger sig imod. Så ændrer vi

noget for en anden og for os selv, og jeg'et og du'et bliver meget mere end to individer med et fælles mål. Jeg'et og du'et bliver et fællesskab. For Gud sagde ikke "bliv" for ingenting. Gud sagde "bliv" for det levende fællesskabs skyld.

Vi har bygget kirker i tusinder af år. Og jeg elsker de her bygninger usigeligt meget. Med højt til loftet; med tykke vægge; med mange smukke detaljer; med kunst og med levende lys. Bygningernes alvorfulde ro sætter tankerne fri. Bygningerne kan rumme hele livet: den største glæde og den bitterste sorg. Men uden tro, håb og kærlighed. Uden det levende fællesskab var bygningerne intet andet end en tom skal. Og vi må ikke glemme ordene fra "Kirken den er et gammelt hus": "Samles vi kan da med vor drot, selv i den laveste hytte". Kirken er dér, hvor to eller tre er forsamlet i Jesu Kristi navn. Lad os derfor samles. Ikke blot for at klappe hinanden på skuldrene. Lad os samles på det mægtige Ord, som Gud ved dåben plantede i vores hjerter: at intet, hverken død eller liv eller noget nuværende eller noget kommende eller noget i det høje eller i det dybe kan

skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.
Amen.